№ 162 (494) Rok III. Warszawa, 22 lipca 1922 r.

DZIENNIK KOMISARJATU RZĄDU
NA M. ST. WARSZAWĘ

WYCHODZI CODZIENNIE Z WYJĄTKIEM ŚWIĄT I NIEDZIEL.

Ogłoszenia: a) instytucji państwowych i komunalnych mk. 200 za wiersz nonpareiu. b) Instytucji i osób prywatnych 250 mk. za wiersz nonp. pierwszy raz; za każdy następny raz 25 proc. ustępstwa. c) Trzykrotne ogłoszenie o zgubieniu paszportu wewnętrznego lub dowodu osobistego 500 mk. d) Trzykrotne ogłoszenie (do trzech wierszy o zgubieniu wszelkich innych dokumentów 800 mk. Szerokość wiersza wynosi 25 liter.

Prenumerata: Miesięcznie z dostarczaniem do domu 600 mk. Cena egzemplarza pojedynczego w redakcji 25 mk.

Adres: Senatorska 12, (pałac Blanka) lewa oficyna, I-e piętro. Redakcja pokój № 38. Administracja pokój № 37. Telefon № 417-08.

Treść numeru 162-go.

Wyszedł z druku Nr. 53 „Dziennika Ustaw Rzeczypospolitej Polskiej" z dnia 18 lipca 1922 r., zawierający treść następującą:

1) Oświadczenie rządowe z dnia 4 lipca 1922 r. w przedmiocie przystąpienia Wielkiego Księstwa Luksemburskiego do Międzynarodowej Konwencji o ochronie własności przemysłowej, podpisanej w Paryżu dnia 20 marca 1883 r., przejrzanej w Brukseli dnia 14 grudnia 1900 r. i w Waszyngtonie dnia 2-go czerwca 1911 r. wraz z protokółem zamknięcia z tegoż dnia 2 czerwca 1911 r.; 2) Rozporządzenie Ministra Przemysłu i Handlu z dnia 27 czerwca 1922 r. o ustanowieniu Izby Handlowej w Katowicach; 3) Rozporządzenie Ministra Przemysłu i Handlu z dnia 27 czerwca 1922 r. w przedmiocie utworzenia Izby Rękodzielniczej w Katowicach. 4) Rozporządzenie Ministra Przemysłu i Handlu z dnia 27 czerwca 1922 r. w przedmiocie ustanowienia urzędów górniczych okręgowych w obrębie Wyższego Urzędu Górniczego w Katowicach; 5) Rozporządzenie Ministra Przemysłu i Handlu z dnia 28 czerwca 1922 r. o przedłużeniu mocy prawnej patentów na wynalazki oraz świadectw ochronnych na wzory rysunkowe, modele i znaki towarowe, udzielonych na zasadzie poprzednio obowiązujących ustaw; 6) Rozporządzenie Ministra Przemysłu i Handlu z dnia 8 lipca 1922 r. w przedmiocie mianowania Komisarza Państwa dla podziału węgla na ziemiach górnośląskich województwa śląskiego; 7) Rozporządzenie Ministra Kolei Żelaznych z dnia 8 lipca 1922 r. o bezpośredniej komunikacji towarowej pomiędzy Czechosłowacją a Rumunją przez Polskę; 8) Rozporządzenie Ministra Kolei Żelaznych z dnia 8 lipca 1922 r. o bezpośredniej komunikacji towarowej pomiędzy stacją Wiedeń Dworzec Północny (Nordbahnhof) a Rumunją przez Czechosłowację i Polskę; 9) Rozporządzenie Ministra Kolei Żelaznych z dnia 8 lipca 1922 r. o bezpośredniej komunikacji towarowej pomiędzy Polską i Wolnem Miastem Gdańskiem z jednej strony, a Rumunją z drugiej strony.

ROZPORZĄDZENIE
Ministra Pracy i Opieki Społecznej
z dnia 2 lipca 1922 r.

wydane w porozumieniu z Ministrem Przemysłu i Handlu w sprawie układania list urlopów pracowników, zatrudnionych w przemyśle i handlu.

Na mocy art. 5 i 11 ustawy z d. 16 maja 1922 r. o urlopach dla pracowników, zatrudnionych w przemyśle i handlu (Dz. U. R. P. № 40, poz. 334) zarządza się co następuje:

§ 1. Dla ułożenia list urlopowych pracownicy wybierają ze swego grona delegatów w stosunku następującym:

w zakładach, zatrudniających do 10 pracowników, 1 delegata;

w zakładach, zatrudniających od 11 do 50 pracowników, 2 delegatów;

w zakładach, zatrudniających od 51 do 100 pracowników, 3 delegatów;

w zakładach, zatrudniających od 101 do 500 na każdą rozpoczętą nową setkę przybywa 1 delegat;

Przy wyższej liczbie pracowników na każde rozpoczęte pół tysiąca pracowników przybywa 1 delegat.

§ 2. Wybór delegatów odbywa się na ogólnem zebraniu pracowników zakładu drogą wyborów tajnych i proporcjonalnych.

Protesty przeciw prawidłowości wyborów w ciągu tygodnia od dnia wyborów wolno zgłaszać do inspektora pracy właściwego obwodu, który mocen jest zarządzić ponowne wybory.

§ 3. Za zgodą zarządu przedsiębiorstwa mogą pracownicy poszczególnych działów zakładu pracy wybierać własnych delegatów i układać odrębne listy urlopów, nie uczestnicząc w wyborach ogólnych.

§ 4. Zmiany kolejności urlopów w ułożonych już i przyjętych listach osób uprawnionych do korzystania z urlopu mogą być wprowadzane, o ile nastąpi na to zgoda zainteresowanego pracownika oraz zarządu przedsiębiorstwa.

§ 5. Zmiany w listach osób korzystających z urlopów, wywołane chorobą pracownika (ustęp drugi art. 5 ustawy), winny być dokonane przez zarząd przedsiębiorstwa na skutek zwrócenia się doń chorego pracownika, który winien przedłożyć zarządowi świadectwo lekarza o chorobie.

§ 6. W zakładach, w których istnieje stałe przedstawicielstwo ogółu pracowników, uznane przez pracowników i zarząd przedsiębiorstwa, przedstawicielstwo to może, za zgodą stron obu, pełnić obowiązki delegatów, wybieranych na podstawie rozporządzenia niniejszego.

W tych wypadkach §§ 1 i 2 nin. rozporządzenia nie mają zastosowania.

§ 7. Rozporządzenie niniejsze obowiązuje z dniem ogłoszenia we wszystkich zakładach pracy, wymienionych w w art. 1 ustawy z dnia 16 maja 1922 r. o ile nie podlegają one bezpośrednio poszczególnym ministerstwom.

Minister Pracy i Opieki Społecznej
L. Darowski.

Minister Przemysłu i Handlu:
Stefan Ossowski.

ROZPORZĄDZENIE
Ministrów Skarbu i Sprawiedliwości
z dnia 24 czerwca 1922 r.

o znawcach, powołanych do oceniania przedmiotów majątkowych celem opodatkowania spadków i darowizn.

Na podstawie art. 6 i 10 ustawy z dnia 31 marca 1922 r. w przedmiocie zmiany niektórych przepisów o opodatkowaniu spadków i darowizn (Dz U R. P. Nr. 33, poz. 263) zarządza się:

I. Ustanowienie znawców:

§ 1. W przypadkach przewidzianych w zdaniu trzeciam art. 6 ustawy z dnia 31 marca 1922 roku (Dz U. R P. № 33, poz. 263) władza skarbowa ustala wartość sprzedażną na podstawie opinji stałych znawców, ustanowionych i zaprzysiężonych przez sąd.

§ 2. Na obszarze b. dzielnicy rosyjskiej sąd ustanawia i zaprzysięga znawców według zasad, podanych w §§ 3 do 8 niniejszego rozporządzenia.

W b. dzielnicach austrjackiej i pruskiej władze skarbowe korzystają z pomocy znawców, stale ustanowionych dla celów postępowania sądowego. Jeśli tacy znawcy dla pewnego zakresu wiadomości ustanowieni nie są, lub gdy liczba ich nie jest wystarczająca, to sąd ustanowi ich na żądanie władzy skarbowej i odbierze od nich przysięgę, stosując się przytem do §§ 3 do 8 niniejszego rozporządzenia.

§ 3. Znawców ustanawiają sądy pokoju względnie sądy powiatowe jednakże na obszarze b. dzielnicy austrjackiej, dla zakresu wiadomości, wymienionych w ustępie drugim § 1 rozp. min. z dn. 25 lipca 1897 r, (austr. Dz. U. P. Nr. 175), ustanawiają znawców sądy apelacyjne.

Sąd ustanawia znawców na żądanie tej władzy skarbowej pierwszej instancji, której jest poruczone wymierzanie podatku spadkowego; gdzie podatek ten wymierza w pierwszej instancji wyłącznie izba skarbowa, ona wystosowuje do sądu powyższe żądanie. Władza skarbowa wystosuje swe żądanie w formie odezwy.

§ 4. Znawcami mogą być tylko osoby własnowolne, zasługujące na pełne zaufanie i posiadające potrzebne wiadomości zawodowe, oraz znajomość stosunków miejscowych.

§ 5. Władza skarbowa (§ 3) ma do żądania swego załączyć wykaz osób, które uważa za odpowiednie do pełnienia funkcji znawcy, podając co do każdej z nich; a) wiek, b) zawód, c) adres oraz d) zakres wiadomości, co do którego ma udzielać opinji.

Celem sporządzenia tego wykazu ma władza skarbowa, o ileby nie posiadała dostatecznych wiadomości o osobach, nadających się do powyższej funkcji (§ 4), zasięgnąć opinji odpowiednich organizacji zawodowych (instytucji kredytowych, ubezpieczeniowych, zrzeszeń rolniczych i t. p.) lub urzędów gminnych (miejskich i wiejskich).

Przed ostatecznem sporządzeniem wykazu ma władza skarbowa upewnić się, czy osoby przez nią wybrane, skłonne są podjąć się obowiązków znawcy.

§ 6. Sąd, o ile nie ma zarzutów przeciw proponowanym osobom, ustanawia je znawcami, i wzywa je celem odebrania od nich przysięgi. O ile jednak znawcę ustanowił sąd apelacyjny (§ 3) przysięgę odbiera sąd powiatowy, w którego okręgu znawca mieszka.

§ 7. Przed odebraniem przysięgi sędzia winien wyjaśnić znawcy cel i znaczenie czynności, do których go powołano, oraz świętość aktu przysięgi.

Przysięga winna być odebrana według przepisów postępowania sądowego, obowiązujących w miejscu, w którem następuje zaprzysiężenie, przyczem rota przysięgi ma zawierać oświadczenie, że przysięgający będzie pełnił obowiązki znawcy sumiennie według najlepszego swego rozumienia i znajomości rzeczy.

Z aktu odebrania przysięgi będzie sporządzony protokuł.

§ 8. Sąd zawiadomi o osobach znawców, przez siebie zamianowanych i zaprzysiężonych, tę władzę skarbową, na której wniosek nastąpiło ich ustanowienie.

Jeśli sąd niektórych osób wymienionych w wykazie, sporządzonym przez władzę skarbową, nie ustanowił znawcami, to ma o tem zawiadomić władzę skarbową, przytaczając powody.

Każdy sąd powiatowy na obszarze b. dzielnicy austrjackiej i pruskiej ma w ciągu dwóch tygodni po ogłoszeniu niniejszego rozporządzenia przesłać władzy skarbowej (§ 3) spis znawców, stale ustanowionych i zaprzysiężonych dla celów postępowania sądowego, w zakresie szacowania przedmiotów majątkowych.

§ 9. Sąd winien na wniosek władzy skarbowej (§ 3) lub z urzędu skreślić ze spisu znawców, ustanowionych na żądanie władzy skarbowej, osoby, co do których stwierdzono, że nie odpowiadają warunkom wymienionym w § 4, lub które na skutek choroby albo podeszłego wieku nie mogą spełniać czynności znawcy.

II. Wynagradzanie znawców.

§ 10. Znawca, który na skutek wezwania ze strony władzy skarbowej wydał opinję o wartości przedmiotu majątkowego celem opodatkowania spadku lub darowizny, może żądać zwrotu wydatków oraz wynagrodzenia za pracę według zasad, podanych w §§ 11 i 12.

§ 11. Znawca może żądać zwrotu kosztów przejazdu, jeśli — ze względu na znaczną odległość lub trudności komunikacji pieszej—użycie środka przewozowego było niezbędne lub stosowne.

Należność tę oblicza się zasadniczo według kosztów użycia środka przewozowego najtańszego. Władza skarbowa może jednak przyznać zwrot wydatków poniesionych w kwocie wyższej, o ile okazało się niezbędnem lub stosownem użycie środka przewozowego droższego.

§ 12. Znawca może żądać wynagrodzenia za pracę. Należność tę ustala się według długości czasu użytego na pracę, potrzeboą do wydania opinji, oraz według stopnia poniesionego trudu, ewentualnie też z uwzględnieniem wydatków, które znawca ponieść musiał poza kosztami przejazdu (§ 11).

§ 13. Jeżeli znawca, wezwany przez władzę skarbową, stawił się w miejscu, przez nią wyznaczonem ale czynności, do której go wezwano, nie wykonał na skutek oznajmienia urzędnika, kierującego ustaleniem wartości, że udział znawcy nie jest potrzebny, lub na skutek innych przyczyn, od znawcy niezależnych, to może żądać zwrotu wydatków, które ponieść musiał (§ 11 i 12).

§ 14. Żądanie wypłacenia należności, przewidzianych w §§ 11 i 12 winien znawca zgłosić zaraz po wydaniu opinji — należności zaś, określonej w § 13, zaraz po stwierdzeniu, że wydanie opinji nie nastąpi.

Jeśliby ogłoszenie w terminach powyższych nie było możliwe, winno nastąpić najpóźniej w ciągu tygodnia.

III. Wejście w życie niniejszego rozporządzenia.

§ 15. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Minister Skarbu
Michalski.

Minister Sprawiedliwości:
w z. *Z. Rymowicz.*

DZIAŁ POLICYJNY.

Pochwała i nagroda.

Udzielam pochwały i po 3.000 mk. nagrody poster. 15 kom. Miskiewiczowi Włodzimierzowi i Dobrowolskiemu Edwardowi — za wyratowanie z płomieni dwuch kobiet w czasie pożaru w dn. 18-go b. m.

W sprawie świadectw lekarskich.

Niektóre Komisarjaty policyjne kierują do dozorów sanitarnych różne osoby w celu wydania im świadectw obdukcyjnych, świadectw o stanie zdrowia, o niezdolności do pracy i t. p., tymczasem na mocy rozporządzenia Ministra Zdrowia Publicznego w przedmiocie urzędowych świadectw zdrowia (Dz. Ust. № 53 poz. 365 z dnia 1 lipca 1920 roku) wydawanie urzędowych świadectw zdrowia należy do obowiązków państwowych urzędów administracyjnych (w m. st. Warszawie — Okręgowy Urząd Zdrowia przy Komisarjacie Rządu). Stosownie zaś do instrukcji dla okręgowych dozorów sanitarnych wydziału zdrowia publicznego Magistratu m. st. Warszawy (art. IV p. 16) lekarz sanitarny jedynie wystawia świadectwa i daje orzeczenia w sprawach z dziedziny sanitarno-hygienicznej i zdrowotności publicznej na żądanie Sądu, władz miejskich oraz państwowych w poruczonym wydziałowi zdrowia publicznego zakresie, a także w poszczególnych wypadkach, na żądanie osób prywatnych (świadectwa szczepienia ospy, śmierci, w wypadkach gdy dotyczą one osób, które w ciągu ostatniego tygodnia życia nie były leczone przez innych lekarzy lub o dopuszczeniu do zajęć po chorobie zakaźnej). Zgodnie z powyższą instrukcją lekarze sanitarni odmawiają w wypadkach, niewchodzących do zakresu ich obowiązków, wydawania świadectw osobom kierowanym przez Komisarjaty do dozorów sanitarnych, co wzbudza słuszne niezadowolenie i narzekania publiczności, źle informowanej i napróżno tracącej czas. O powyższem podaje Kierownikom Komisarjatów i Urzędów do wiadomości i należytego przestrzegania.

KRONIKA.

Z MINISTERSTWA W. R i O. P.

Kuratorjum Okręgu Szkolnego Warszawskiego ogłasza niniejszem konkurs na stanowiska Inspektorów Szkolnych w paru mniejszych miastach powiatowych oraz na stanowiska zastępców Inspektorów szkolnych w Warszawie, Częstochowie, Radomiu, Opocznie i Miechowie.

Inspektorowie Szkolni i zastępcy Inspektorów Szkolnych otrzymują pobory służbowe według norm, obowiązujących dla nauczycieli państwowych szkół średnich ogólnokształcących. Nadto inspektorowie szkolni pobierają osobny dodatek funkcyjny w wysokości takiej, jak dyrektorowie państwowych szkół średnich.

O wymienione stanowiska mogą ubiegać się zawodowi nauczyciele, mający odpowiednią praktykę szkolną i wyższe wykształcenie, a conajmniej egzamin kwalifikacyjny do szkół wydziałowych, egzamin rektorski, świadectwo ukończenia Pedagogicznego Kursu Nauczycielskiego Ministerstwa W. R. i O. P. w Warszawie lub dowód równorzędnych studjów.

Kandydaci, będący na służbie państwowej, winni wnosić podania do Kuratorjum w przepisanej drodze służbowej za pośrednictwem swych władz przełożonych, inni zaś bezpośrednio do Kuratorjum Okręgu Szkolnego Warszawskiego (Al. Ujazdowskie 20).

Do podania należy dołączyć: 1) krótki przebieg życia. 2) dokumenty lub ich odpisy, sądownie lub notarjalnie uwierzytelnione, stwierdzające kwalifikacje naukowe i lata dotychczasowej pracy w szkolnictwie. Kandydaci, będący na służbie państwowej, winni dołączyć orzeczenie komisji werefikacyjnej, o ile je posiadają. 3) Prace naukowe, o ile kandydat je posiada. 4) Dane, dotyczące stanu rodzinnego z odpowiedniemi dowodami. 5) Kandydaci, nie będący na służbie państwowej, winni podać nazwiska osób z dokładnemi adresami, na które kandydat może się powołać, oraz załączyć świadectwo lekarza powiatowego o stanie zdrowia i przydatności do zawodu.

Termin składania podań do Kuratorjum do dnia 10 sierpnia 1922 r.

Towarzystwo Kolonji Letnich dla dzieci niniejszym podaje do ogólnej wiadomości, że z kwesty ulicznej, oraz przy stolikach i w lokalach publicznych zebrano na rzecz T-wa Kolonji Letnich dn. 21 maja 1922 r.

w 51 skrzynkach 612743 mk. 50 f.
w 157 woreczkach 581022 „ 40 f.

Ogółem 1193765 mk. 90 f,

Komitet T-wa Kolonji Letnich przy tej sposobności składa najserdeczniejsze podziękowania chętnym ofiarodawcom, zarówno jak i tym wszystkim, którzy wzieli udział w kweście i przyczynili się do zasilenia funduszów tak bardzo potrzebnych na cele Towarzystwa.

Redaktor *J. Plewiński.*

Drukarnia [illegible]